

ДЕЙВИД МАКЛОГЛИН
DAVID McLOGHLIN

**това боли
that hurts**

*СТИХОТВОРЕНИЯ
POETRY*

София • 2025

© ИЗДАВА: ФОНДАЦИЯ СОФИЙСКИТЕ МЕТАФОРИ

© Дейвид Маклоглин, автор

© Иван Христов, превод от английски

Редактор: Теодора Станкова

© Диан Герганов, корица

Предпечат: Студио „Пан“

Коректор: Васил Костадинов

ISBN 978-619-92957-4-8

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

ДЕЙВИД МАКЛОГЛИН
DAVID McLOGHLIN

това боли that hurts

СТИХОТВОРЕНИЯ
POETRY

БРУЦЕЛОЗА

„О, Ан, би ли погледнала. Мляко от нашите собствени крави“, Сестра Съпъл каза на мама в задния коридор един следобед близо до кухните при слугините: селска жена казахме мирише. Сестрата загребва пенест каймак, цял инч. Галоните с цвят на метал бяха пътували по малко от миля. Стадото е яло само манастирска трева: няма нужда от пастьоризация. Едно колабирало теле беше първия знак. После първото момче се разболя, после второ, и това беше скандал. Родители се възмутиха, заплашиха със съд. Местните фермери бяха гневни – немарливостта, отговорността - страхът от разпространение. Някой каза, че едно момче го имаше, но без симптоми. Друг каза „тези момчета може да го носят за цял живот“. Ние не знаехме кой го има. След като родителите спряха да протестираше имаше гласове за компенсация. *Млечна болест, Студени вълни, Опасна зараза, Дяволска треска, Чума*, – паралелно на означения свят, пътувах до място където образите се връщаха. Галон, мляко, пяна: малки балончета се съдържаха в препуциума на отец Теренс, като кулинарна сметана: желиран хайвер, пяна от прозрачни клетки. Видях го, като слизах надолу, мислейки, *тъкмо стигнахме до тук*. Но той е приятно разсеян, отпуснат, усмихващ се на себе си. Това е нощта когато губя времето между него който ме бърше - топлата кърпа, напоена с етерични масла – и по-късно: лежащи заедно изтощени. Аз съм разлят, и спокоен. Това което мислех че беше допълнителна снадка може да бъде хиляди липсващи положения. Въпросите ми си идват на мястото си. Този чист хайвер на препуциума идва преди или след свършване? Хемороидите памет ли са? Умът ми продължава да се лута покрай цепнатината.

BRUCellosis

“Oh, Ann, would you *look*. Milk from our own cows,” Nurse Supple said to Mum in a back corridor one afternoon near the kitchens where *wenches* were: local woman we said stank. Nurse scooped frothy cream, a whole inch. The churns were beaded metal, and had travelled less than a mile. The herd had only eaten monastery grass: no need to be pasteurised. An aborted calf was the first sign. Then the first boy fell ill, then another, and it was a scandal. Parents railed, threatening to sue. The local farmers were angry – the carelessness, the entitlement of it – fearful it would spread. Someone said one boy had it, but hadn’t developed symptoms. Someone said, “those boys might have it for life.” We didn’t know who had it. After their parents stopped speaking out, there were murmurs about compensation. *Milk Sickness, Chumble Fever, Contagious Abortion, Satan’s Fever, Fist of Mercy* – parallel to the named world, I was travelling to a place where images keep coming back. Churn, milk, froth: tiny bubbles were contained inside Fr. Terence’s foreskin, like a culinary foam: jellied caviar, spume of translucent cells. I saw it as I went down, thinking, *we’ve only just got here*. But he is benignly uninterested, flaccid, smiling to himself. It is the night I lose the time between him *wiping* me – the warm facecloth impregnated with essential oils – and *later*: us lying together with lassitude. I am spacey, and calm. What I thought was a second’s splicing might be thousands of missing frames. My questions come to term. That clear foreskin roe: pre- or post-cum? Are haemorrhoids memory? My mind keeps glitching along the crack.

ЗЪРНА

Също че развълнуван от това с което
се беше разминал, той злобеше, и,
какво без друго можех да направя? Да изляза
в коридора, където други свещеници
минаваха, да кажа на някого за това? -
той дръпна космите около зърната ми
също че свири на инструмент
с премерен жест:
къдрава струна на пиано
дръпната направо.
Една група пръсти
ще дърпат, злобно; после ще утихнат
докато другата ръка тегли. Настървено
за устни и очи
– маймунски, интелигентно.
Когато казах това боли (с отхвърлящ жест) лицето
дойде по-близо, близка плюнка, имитация на детски глас: „това-бо-ли“
Моят учител
изглеждаше променен. Не разбирах
– беше разкрил себе си.

NIPPLES

As if excited by what he was getting
away with, he leered – and, what was I
going to do, anyway? Go outside
into the corridor, where other priests
were passing, tell someone about it? –
he tugged the hairs around my nipples
as if playing an instrument
through systolic gesture:
curly piano wire
pulled straight.
One bunching set of fingers
would tug, leer; then slacken
as the other hand tugged. Leer
of lips and eyes
– simian, intelligent.
When I said *that hurts* (through gesture, turning away) the face
came closer, close spittle, imitation child-voice: “it – *hu-rts*.”
My teacher
seemed transformed. I didn’t understand
– he had unveiled himself.

ПОСЛЕДНИЯТ ПОЕТ В АНТОЛОГИЯТА

Обикновено сред всички най-младият
който още има тире за деня на смъртта
– може би, най-накрая жена, или име тежко от
гласни – Представен съм с едно стихотворение.
Така че не мисли, че съм неблагодарен. Въпреки, че аз я написах
има някаква рязка странност в биографията ми,
която изпуска живота ми: „публикуван в *Shindig*,
Black Rhino и *Coterie*. Живял в Рим
и Антверпен. Сега преподава Специални нужди в Трим“.
Аз знам, че киселият стар казионен съставител
е дал одобрението си да представям *това поколение*.
Сега проговарям след дълго мълчание; правилно е
и справедливо да бъде тук. И след всички тези безспорни
здания с червени тухли които са част от канона
на предишните страници, има нещо съмнително
в единственото ми стихотворение: но нещо расте
въпреки това. Въпреки, че може да бъде
просто дъх на прозореца.

THE LAST POET IN THE ANTHOLOGY

Usually the youngest among the ones
who still have hyphens for death days
– maybe, finally a woman, or a name heavy with
vowels – I'm represented by a single poem.
So don't think me ungrateful. Even though I wrote it myself,
there's a curt strangeness, rereading my bio,
that leaves out my life: "work published in *Shindig*,
Black Rhino and *Coterie*. Has lived in Rome
and Antwerp. Now teaching Special Needs in Trim."
I know the crabby elder statesman anthologist
has given me the nod to stand for *this generation*.
I know speech after long silence; it is right
and just, to be here. And after all the definite
red brick edifice becoming the canon
in the previous pages, there's a tentativeness
about my single poem: but something growing,
nonetheless. Even though it might just
be breath on the window.

ЛЕТОПИСИТЕ

Записано е че северните народи първо нападнали Линдесфарн¹ и Йона² после от блатата и устията следвали меките вътрешни водни пътища в Ирландия където те ограбили манастири заради техните изящно изработени изделия, изваждайки скъпоценни камъни като очи от кориците на книги. Летописите на Инисфален³ описват как те взели Етгал абатът от Скелинг Майкъл⁴ за откуп през 823-та, който умрял от глад в ръцете им. В Абатството⁵ вие пазите летописите, краснопис по-подходящ за стария пергамент. Съмнявам се да сте споменали нещо за мен, дори в полето. Кожа лоша на допир. Дълбоко перо.

¹ Приливен остров край североизточното крайбрежие на Англия. (бел. пр.)

² Остров на западния бряг на Шотландия. (бел. пр.)

³ Инисфален е остров в езерото Лох, Ирландия. Летописите на Инисфален са хроника на средновековната история на Ирландия. (бел. пр.)

⁴ Етгал е абат на Скелиг Майкъл, който е бил пленен и уморен от глад от викингите през 823 г. (бел. пр.)

⁵ На Инисфален се намират руините на абатството на Инисфален. (бел. пр.)

THE ANNALS

It is recorded that the Northmen first raided Lindisfarne and Iona then from fen and estuary followed the soft inland waterways into Ireland where they sacked monasteries for their fine worked things, plucking jewels like eyes from the covers of books. The Annals of Innisfallen records their taking Etgal the abbot of Skellig Michael for ransom in 823, who died of hunger at their hands. At the Abbey you kept the annals, penmanship better suited to the old vellum. I doubt you mention me, even in marginalia. A skin of bad touch. A gouge pen.

ЦЕНТРАЛ ПАРК. НОКТЮРНО

Живите игуани ще дойдат да ухапят хората които не спят

Федерико Гарсия Лорка

Черни дървета – малко сняг. Хората спират за разлика
от скъпите кучета, намират си момент, като молитва.
От водохранилището, сградите изглеждат
като продължение на Ангкор Ват⁶, калните градове на Мали.
Вход към оазис. *Градът на вълка и игуаната.*
Моето детство и бъдеще изглежда са отминали
като разходка, покрай празни пътища
под лампи, имитиращи газово осветление
в парк до дома: Ретиرو, може би парка Финикс.
Листо консервирано в сив лед. Бяла амбра.
Жълта шестоъгълна корона, хайде по-високо
като в кошер, разтегателно, тихо. Нощта е спокойно-черна,
под повърхността.

⁶ Най-големият храмов комплекс в света, който се намира в Камбоджа. (бел. ред.)

CENTRAL PARK, NOCTURNE

The living iguanas will come to bite the men who don't dream.

Federico García Lorca.

Black trees – a little snow. People pause, deferring
to expensive dogs, maybe find a moment, like prayer.
From the reservoir, the buildings park-side seem
Angkor-Wat accretion, mud cities in Mali.
Gateway of oasis. *City of the wolf and the iguana.*
My childhood and future seem to have departed to
go jaunting, along empty pathways
under lamplight – electricity mimicking gas light –
in a park from home: the Retiro, maybe Phoenix Park.
Leaf preserved in grey ice. White ambergris.
Yellow hexagonals corona, come on high up, hive-like, extending, silent. Night's calm black,
under surfacing.

ДЕНДРОХРОНОЛОГИЯ

Аз живея под скрипториума.
приемам светлина чувам песни на птици
през него във него

Той е единствената цепнатина
Аз, епоха в микрофилмова коса
на главата на цигулка

неговото генитално стебло – извиващо се на *f*
във време което се ускорява в полето
на катедрата му. Не мога да бъда докоснат

от слънчеви скáли или от сенките
на знаците на историята.
Аз съм еднообразен

разтварящ се в устата му.
Аз живея под папратова завъртулка
думата гора Аз съм по-малко

от най-слабия кръг на дърво.
От стаята под стаята
зазидана в него аз чувам

първите години на нови момчета
и него като пророк
който излиза да върви покрай тях.

DENDROCHRONOLOGY

I live underneath the scriptorium.
I perceive sunlight hear birdsong
through him in him.

He is the only aperture.
I, an epoch in microfiche hair
on a fiddlehead

its genital stem – *f* uncoiling
in time lapse in the margin
of his lecturn. I can't be touched

by sun dials or the shadows
from the markers of history.
I am unleavened

dissolving in his mouth.
I live under a fern curlicue. In
the word forest I am less

than the faintest tree ring. From
the room under the room
walled-in inside him I hear

the First Years the new boys
and him like a prophet
going out to walk among them

СЪСУХРЕНА ПЛАНИНА

След Лорка

Луна – хромова сълза по бузата на
 Круах Мхартайн⁷ – сипещ през
 небесна светлина, керемиди и бетон,
 наводняващ стаята: като прилив който се излива
 в порой, чужденецът който пазя
 от ежедневно гледане на нови планети – Титан,
 Европа, пътуваща със скорост над водата. Луна.
 Лудост на пролетните приливи. Тишина в главата
 като ураган. Леглото е бяло пространство
 което пътува, пътува. Тялото ми е профил
 в Морето на покоя – оцветено в живак
 който го прави красиво за този, който не е тук:
 висока, опасна бяла дама – сега е пред вратата,
 завърта ключа. Очи: полумесеци от ледник, гърди от полиран калай.

⁷ Планински връх в Ирландия. (бел. пр.)

CRONE MOUNTAIN

– After Lorca

Moon – chrome tear on the cheekbone of
 Cruach Mhárthain – seeping through
 skylight, roof tiles and concrete,
 swimming the room: like a tide pouring out
 in spate, the stranger I hold back
 from watching daily, new planets – Titan,
 Europa, travelling at speed over water. Moon.
 Madness of spring tides. Stillness in the head
 like a hurricane. The bed is a white space
 that is travelling, travelling. My body's a cut-out
 on the Sea of Tranquility – mercury dappling
 – making it beautiful to the one who isn't here:
 tall, dangerous white lady – outside the door now,
 turning the key. Eyes: crescents of glacier, breasts
 of polished tin.

НИКОЙ НЯМА ДА ЗНАЕ

–На Джуд

Встрани от отдалечената, отразена светлина
 в твоите сиво зелени очи, някои моменти
 в дни които ги превръщат в по-сиви – по далечни
 от пръсти дъжд на миля разстояние на морския хоризонт -
 никой няма да знае като те погледне
 че ти си се борил с чудовища, и майките
 и бащите на чудовища, долу в тъмните
 тунели под езерото без меча на Беоулф,
 че си преминал през сеч, претърпял си
 тежки загуби, за да живееш отново в светлината.
 Дори ако те никога не ти дадат златен медал,
 тържество, добре дошъл в света, приятелю.
 Всичко което искам е да ми вземеш ръката,
 когато дойде моят ред да премина от там.

NO ONE WOULD KNOW

–For Jude

Apart from a distant, reflective cast of light
 in your grey-green eyes, certain moments
 on days that turn them greyer – more distant
 than fingers of rain a mile out on a sea horizon –
 no one would know to look at you
 that you've fought monsters, and the mothers
 and fathers of monsters, down in the dark
 tunnels under the lake with no Beowulf sword,
 that you've come through slaughter, incurred
 heavy losses to live in the light again.
 Even if they never gave you the ticker-tape,
 the parade, welcome to the world, my friend.
 All I ask is that you take my hand
 when it's my turn to come through.

MALLEUS MALEFICARUM⁸

Daemones non operantur nisi per artem⁹

В стара Галиция, когато е била гористия Иберийски северозапад – там има вълци още в планинската крепост на O Courel - за вещиците, хората обикновено казват, „Не вярвам в тях, но те съществуват.“
Опасно е да се откажеш от вярване.

Легендите са кукички и ти ги освобождаваш да отидат в морето в решето или да пътуват като дим от предната страна на лицето ти, да приемат други форми в сяпото петно зад главата ти където те са тъмни учители.

Жените за които казваха че са вещици знаеха: как изкусно да разрязват свине съсухрени, забрадени вдовици в черно с рахитични крака и здрави тояги, бърза злобна ръка готова да пусне мастифите,

⁸ Обикновено превеждана като „Чукът на вещиците“, е най-известният трактат за магьосничеството. Той е написан от немския католически духовник Хайнрих Крамер и е публикуван през 1486 г. (бел. пр.)

⁹ Латински – Демоните не действат с друго освен с хитрост (бел. пр.)

MALLEUS MALEFICARUM

Daemones non operantur nisi per artem*

In old Galicia, when it was the forested Iberian north-west – there are wolves still in O Courel's mountain fastness – about witches, people used to say, “I don't believe in them, but they exist.”
It is dangerous to suspend belief.

Fables are hooks, and so you free them to go to sea in a sieve, or travel like smoke from the front side of your face, to take other forms in the blind spot behind your head where they are dark educators.

The women some said were witches knew this: rich in craft of slitting swine, wizened, headscarved widows in black with rickety legs and stout sticks, a quick malice hand ready to unleash the mastiffs,

they knew ghost lights in the forest was the Santa Compaña: processions

те знаеха че призрачните светлини в гората
бяха Санта Компания¹⁰: процесии

на изгубени души. И да не отговаряш
на почукване по прозореца след падането на нощта
ако идва с викане
на името ти. Винаги си чакал

някой да извика името ти.
Старите знаят вратата
е фонтанела и още се оформя,
и че някои вещици са мъже.
(Аз знам вълшебник означава по-низш магьосник)

Те запушиха ушите си за измамата
като шепнеха, *не вярвам*,
но вещици съществуват.
„след като излъжат вратата
те могат да идват и да си отиват когато си поискат“.

¹⁰ Санта Компания е дълбоко вкоренен мит, разпространен в Галисия, Астурия, Кастилия, Леон и Северна Португалия. Вярва се, че процесия на мъртвите, облечени в бели наметала с качулки, тръгва в полунощ и се скита из енорията. (бел. пр.)

of lost souls. And not to answer
a knock on the window after nightfall
if it comes with the calling
of your name. You always waited

for someone to say your name.
The old know the door
is fontanelle, still forming,
and that some witches are men.
(I know warlock means *lesser conjuror*.)

They stopped their ears to the lure
by whispering, *I don't believe*,
but witches exist. The book says:
“after beguiling the door
they can come and go as they please.”

(*Demons do not operate save by trickery)

ГОРА

Когато бях на шеснайсет, това беше любимата ми песен.
 Но като слушах, не знаех
 че аз също бях загубен в гора.
 Четири години, дърветата се бяха размножили:
 Сто мили и безперспективно
 завъртане от пръстите на вещица.
 Вещицата беше мъж, мъжът беше свещеник,
 и заклинанието започна като семена,
 паднали случайно, в подготвена почва.

От едно инвазивно коренище
 основен корен който се простирал под земята
 гората израсна, толкова гъста
 позволяваше само миля кръгово движение на ден.

Приказката за магията която приспива света
 е вярна: замъкът където дори мухите спят,
 където готвачът който ще пребие чирака спи;
 моят живот спеше, волята ми спеше, и гората растеше.
 Той ме смали, така че станах малък:
 толкова малък, аз бях митохондрия
 енергия за нечие друго аз.
 Сега когато съм на открито,
 като човек който се отдалечава от катастрофа
 вярвам на разстоянието и продължавам напред
 радвам се че съм оцелял в слънчевата светлина
 която съдържа гората в себе си.
 Но в определени нощи

A FOREST

When I was sixteen, it was my favourite song.
 But as I listened, I didn't know
 that I, too, was lost in a forest.
 For years, the trees had multiplied:
 A hundred miles and no perspective
 spun from the fingers of a witch.
 The witch was a man, the man was a priest,
 and the spell began as seeds,
 dropped casually, into prepared ground.
 From an invasive rhizome
 a taproot that extended underground,
 the forest grew, snagging so thickly
 it allowed only a mile of circular movement a day.

The fairytale of the spell that sleeps the world
 is true: the castle where even the flies sleep,
 where the cook-about-to-beat-the-apprentice sleeps;
 my life slept, my will slept, and the forest grew.
 He shrank me, so that I became small:
 so small, I was mitochondrion,
 energy for someone else's self.

Now that I am out in the open,
 like a person walking away from a crash
 I trust in distance, and keep going:
 glad to have survived into the sunlight
 that holds no forest within.
 But on certain nights

когато се събудам от сънища, поглеждам назад
и виждам гората израснала на хоризонта.
Аз все още виждам тъмнината през деня
и усещам писъка, заглушен
дълбоко на мястото където никои не може да чуе.
Тогава се обръщам и продължавам напред.
Всичко на което вярвам принадлежи
на хоризонта пред мен.

МАТРЪОШКИ

*Трябва да извадим цялата картина от перспектива
за да си представим в перспектива това което обичайният ни начин
на възприятие не може да разбере.*

(Ренесансовото себепредставяне, СТИВЪН ГРИЙНБЛАТ)

Като археолог, пост-колониалния
лектор ни каза, стотици наредени
във вътрешността на кошера, „виж формата
под краката им в този шедьовър на Холбайн“.
Облечени в хермелини, горди, брадати
мъже на цивилизацията, маса със секстанти,
два глобуса – компас и значение -
зад тях: посланици на двора
на Хенри VIII, „който трябва да е бил
като Политбюро на Сталин“. Ти
трябваше да се издялаш, ако тогава
имаше такава концепция. Газейки вода,

when I wake from dreams, I look back
and see the forest has grown on the horizon.
I still see the darkness during the day
and feel the scream, muffled
deep in the place no one can hear.
Then I turn, and walk on.
All I trust is what belongs
to the forward horizon.

RUSSIAN DOLLS

*We must throw the entire painting out of perspective
in order to bring into perspective what our usual mode
of perception cannot comprehend.*

(Renaissance Self-Fashioning, STEPHEN GREENBLATT)

Like an excavationist, the post-colonial
lecturer said to us, hundreds ranged up
the insides of the hive, “look at the shape
under their feet in this masterwork by Holbein.”
They stand in ermines, proud, bearded
men of civilisation, a table of sextants,
two globes – compass and meaning –
behind them: ambassadors to the court
of Henry VIII, “which must have been
like the Politburo under Stalin.” You
had to whittle your self, if there was
such a concept then. Treading water,

внезапния студ под гърдите ти.
Блъскането.

Трябва да застанеш под определен ъгъл за да видиш
черепа който е бил там през цялото време.
Има ли термин в изкуството за радикалното нахлуване
на повърхностното значение?

В живота няма дума
за когато подът рухне.

Странно е какво се връща при теб.

Докато чета *Трагедията на отмъстителя*
багажът ми изглеждаше лек,
като микрофилм, и аз вярвах че бях свободен.

Странно и зловещо е да си спомняш
неща които си смятал за истина -
реалността отново разклатена в калейдоскопа,
атомите на собственото ти тяло

се сблъскват в ускорителя на паметта.

Атомизацията, е което се разпада
когато лъжите се съберат,
когато блокираните чувства
отново кървят, усещаш, че умираш жив,
в себе си, в него,
той в теб, лъжи в истина в лъжи -

Матрьошки в ковчези
и вътре: ти, най-
малкото нещо.

the sudden cold beneath your chest.
The buffeting.

You have to stand at an angle to see
the skull that was there all along.
Is there a term in art for radical infestation
of the surface meaning?
In life there is no word
for when the floor falls away.
It is strange what comes back to you.
Reading *The Revenger's Tragedy*
my baggage seemed light,
like microfiche, and I believed I was free.
Strange and ominous to remember
things you thought were true –
reality reshaken in the kaleidoscope,
your own body's atoms

collide in the memory accelerator.
It is atomisation, falling apart
as the lies come together,
as the feelings that were blocked
bleed back, you feel you are dying alive,
within yourself, within him,
he within you, lies within truth within lies –

Line break here
Russian Dolls, confined,
and inside: you, the
tiniest thing.

Дейвид Маклоглин е роден в Дъблин през 1972 г. Завършва Университетски колеж, Дъблин и Програмата по творческо писане на Нюйоркския университет. Той е поет, писател на художествена документалистика и преводач. Автор е на книгите „В очакване на Свети Брендан и други стихотворения“ и „Скици от Сантяго“ (Salmon Poetry, 2012 и 2017). Неговата трета стихосбирка „Център за катастрофи“ излиза през 2024 г. в издателство Salmon. Носител е на наградата „Патрик Кавана“. Получавал е подкрепа и признание от Arts Council, Конференцията на писателите „Sewanee“ и Нюйоркския университет, където е бил преподавател стипендиант „Голдуотър“. Номиниран е за наградата „Pushcart“. Бил е ментор и преподавател по творческо писане и литература на фестивала за поезия „Сънкън Гардън“ в Университетския колеж, Дъблин, Нюйоркския университет, специализираната болница „Колер“ и Алианса за деца „Хънтс Пойнт“ в Южен Бронкс, където е бил писател резидент. Между 2013-та и 2016-та той организира заедно със съпругата си четения в Бруклин, Ню Йорк, на които представя около 150 писатели. Участвал е в редица литературни фестивали като Литературния фестивал Уест Корк, Фестивала на поезията в Сънкън Гардън и много други. Преподава Творческо писане в Американския колеж в Дъблин. Участва в инициативата „Недовършена книга с поезия“ за ученици от средните училища и инициативата „Ирландски поети в училищата“. Живее в Корк със семейството си.

David McLoghlin was born in Dublin in 1972 and educated at University College, Dublin and at New York University's Creative Writing Program. He is a poet, writer of creative nonfiction and a literary translator. His books are *Waiting for Saint Brendan and Other Poems* and *Santiago Sketches* (Salmon Poetry, 2012 and 2017). His third collection, *CRASH CENTRE*, appears from Salmon in 2024. He has received support and recognition from the Arts Council, The Patrick Kavanagh Awards, the Sewanee Writers' Conference and New York University, where he was a Goldwater Teaching Fellow. He is also a Pushcart Nominee. He has attended artists' retreats at The Tyrone Guthrie Centre at Annaghmakerrig several times, and mentored and taught creative writing and literature at Sunken Garden Poetry Festival, University College, Dublin, New York University, Coler Specialty Hospital, and Hunts Point Alliance for Children in the South Bronx, where he was Resident Writer. Between 2013 and 2016 he curated and ran The Eagle and the Wren reading series in Brooklyn, NY, with his wife, hosting almost 150 writers. He has read and taught at West Cork Literary Festival, Sunken Garden Poetry Festival, The Irish Writers' Centre, The Lillian Vernon Creative Writers' House, Cornelia Street Café poetry reading and Franklin Park Reading Series, amongst many other venues. He teaches Creative Writing at The American College, Dublin and with Poetry as Commemoration, The Center for Fiction, The Unfinished Book of Poetry initiative for secondary school students, and Poetry Ireland's Writer's in Schools initiative. He lives in Cork with his family.

СЪДЪРЖАНИЕ / CONTENTS

БРУЦЕЛОЗА /4

ЗЪРНА /6

ПОСЛЕДНИЯТ ПОЕТ В АНТОЛОГИЯТА /8

ЛЕТОПИСИТЕ /10

СЕНТРАЛ ПАРК. НОКТЮРНО /12

ДЕНДРОХРОНОЛОГИЯ /14

СЪСУХРЕНА ПЛАНИНА /16

НИКОЙ НЯМА ДА ЗНАЕ /18

MALLEUS MALEFICARUM /20

ГОРА /24

МАТРЬОШКИ /26

BRUCellosis /5

NIPPLES /7

THE LAST POET IN THE ANTHOLOGY /9

THE ANNALS /11

CENTRAL PARK, NOCTURNE /13

DENDROCHRONOLOGY /15

CRONE MOUNTAIN /17

NO ONE WOULD KNOW /19

MALLEUS MALEFICARUM /21

A FOREST /25

RUSSIAN DOLLS /27